

متن پرسش

با سلام: چطور میشه انسان در حالی که کار خیر میکنه ولی کار خیر رو در نظر نگیره و به خودش بگه که خدایا من در برابر نعمتها و الطاف تو هیچ کاری نکرده ام و احساس فقیر بودن و بدهکار بودن در برابر خدا داشته باشه؟ مثلاً بارها بر روی کارهای خودم فکر کردم دیدم در انتهای دلم باز یک نوع احساسی وجود داره که: تو برای امام حسین (ع) فلان کار رو کردی، نماز مستحبی میخونی، خیرات هدیه میدی و... و من این احساس رو دوست ندارم. چون یک حالت انتظار داشتن از خدا و حتی از خلق خدا برام بوجود میاد. در صورتی که نباید چنین چیزی باشه. درسته؟ لطفا راهنمایی کنید که مفهوم این احساس چیه؟ و چیکار باید کرد؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به این فکر کنید که تمام این اعمال برای آن است که به احساس این واقعیت برسید که تماماً در آغوش خدا هستید. سؤال و جواب شماره‌ی ۲۵۳۴۸ شاید متذکر این امر باشد. موفق باشید